RETTENS DOM (Femte Afdeling)

13. september 2010 *

I sag T-193/06,

Télévision française 1 SA (TF1), Boulogne-Billancourt (Frankrig) ved avocats J.-P. Hordies og C. Smits,

sagsøger,

mod

Europa-Kommissionen ved C. Giolito, T. Scharf og B. Stromsky, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

* Processprog: fransk.

støttet af:

Den Franske Republik ved G. de Bergues og L. Butel, som befuldmægtigede,

intervenient,

angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning K(2006) 832 endelig af 22. marts 2006 vedrørende støtteforanstaltninger til filmproduktion og produktion inden for den audiovisuelle sektor i Frankrig (støtte NN 84/2004 og N 95/2004 — Frankrig, støtteordning for filmproduktion og produktion inden for den audiovisuelle sektor),

har

RETTEN (Femte Afdeling)

sammensat af præsidenten, M. Vilaras, og dommerne M. Prek og V.M. Ciucă (referererende dommer),
justitssekretær: fuldmægtig T. Weiler,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 22. april 2010,

afsagt følgende

Dom

Retsforskrifter

1 Artikel 87, stk. 1, EF bestemmer, at »[b]ortset fra de i denne traktat hjemlede undtagelser er statsstøtte eller støtte, som ydes ved hjælp af statsmidler under enhver tænkelig form, og som fordrejer eller truer med at fordreje konkurrencevilkårene ved at begunstige visse virksomheder eller visse produktioner, uforenelig med fællesmarkedet i det omfang, den påvirker samhandelen mellem medlemsstaterne«.

2 Artikel 87, stk. 3, litra d), EF bestemmer, at støtte til fremme af kulturen og bevarelse af kulturarven kan betragtes som forenelig med fællesmarkedet, når den ikke ændrer samhandels- og konkurrencevilkårene i Fællesskabet i et omfang, der strider mod de fælles interesser.

3 Meddelelse af 26. september 2001 fra Kommissionen til Rådet, Europa-Parlamentet, Det Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget om visse juridiske aspekter vedrørende biografilm og andre audiovisuelle værker (EFT 2002 C 43, s. 6) præciserer

de specifikke kriterier, på grundlag af hvilke Kommissionen vurderer statsstøtte til filmproduktion og produktion inden for den audiovisuelle sektor under kultur-undtagelsen i artikel 87, stk. 3, litra d), EF. Kommissionen understreger ligeledes i meddelelsen, at når den vurderer statsstøtte til filmproduktion og produktion inden for den audiovisuelle sektor, skal den undersøge, om ordningerne er i »generel overensstemmelse med lovgivningen«, dvs. at Kommissionen skal kontrollere, at ordningerne ikke indeholder klausuler, som ville være i modstrid med EF-traktatens bestemmelser på andre områder end statsstøtte (inklusive traktatens fiskale bestemmelser). I 2004 udvidede Kommissionen gyldigheden af de specifikke kompatibilitetskriterier for støtte til filmproduktion og produktion inden for den audiovisuelle sektor indtil den 30. juni 2007 (EUT C 123, s. 1).

4 Den franske lov nr. 86-1067 af 30. september 1986 om kommunikationsfrihed (JORF af 1.10.1986, s. 11755), som bl.a. ændret ved lov nr. 2000-719 af 1. august 2000 (JORF af 2.8.2000, s. 11903), fastsætter de regler, der finder anvendelse på audiovisuelle kommunikationstjenester.

5 Den franske lovgivning indeholder støtteforanstaltninger for filmproduktion og produktion inden for den audiovisuelle sektor. Det drejer sig for det første om støtteforanstaltninger til producenter, der er gennemført af Centre national de la cinématographie (CNC). Disse ordninger er bl.a. finansieret af en omsætningsafgift for tv-spredningsorganer (herefter »afgiften«). For det andet drejer det sig om forpligtelser for tv-spredningsorganer til at investere i filmproduktion og produktion inden for den audiovisuelle sektor.

6 CNC's støtteforanstaltninger for filmproduktion og produktion inden for den audiovisuelle sektor er reguleret ved:

— for så vidt angår området for film dekret nr. 99-130 af 24. februar 1999 om økonomisk støtte til filmindustrien (JORF af 25.2.1999, s. 2902), som ændret

— for så vidt angår det audiovisuelle område dekret nr. 95-110 af 2. februar 1995 om finansiel statsstøtte til programindustrien (JORF af 3.2.1995, s. 1875), som blev suppleret ved dekret nr. 98-35 af 14. januar 1998 om finansiel statsstøtte til den audiovisuelle industri (JORF af 17.1.1998), som ændret.

7 Afgiften er reguleret i artikel 302a KB i code général des impôts, der blev indføjet ved artikel 28, A), i lov nr. 97-1239 af 29. december 1997 om ændring af finansloven for 1997 (JORF af 30.12.1997, s. 19101) og ændret ved lov nr. 2005-1719 af 30. december 2005 om finansloven for 2006 (JORF af 31.12.2005, s. 20597) og af lov nr. 2005-1720 af 30. december 2005 om ændring af finansloven for 2005 (JORF af 31.12.2005, s. 20654).

8 Foranstaltningerne vedrørende investeringsforpligtelserne er reguleret ved:

— dekret nr. 2001-609 af 9. juli 2001, der er vedtaget med henblik på gennemførelse af artikel 27, stk. 3, og af artikel 71 i lov nr. 86-1067, som vedrører tv-spredningsorganers bidrag, der udsendes ukodet via jordfrekvenser analogt til udvikling af produktion af film og audiovisuelle værker (JORF af 11.7.2001, s. 11073), som ændret

— dekret nr. 2001-1332 af 28. december 2001, der er vedtaget med henblik på gennemførelse af artikel 27, 28 og 71 i lov nr. 86-1067, som vedrører tv-spredningsorganers bidrag, der udsendes via jordfrekvenser i analog form, som benytter sig af brugerbetaling til udvikling af produktion af film og audiovisuelle værker (JORF af 29.12.2001, s. 21310), som ændret

— dekret nr. 2001-1333 af 28. december 2001, der er vedtaget med henblik på gennemførelse af artikel 27, 70 og 71 i lov nr. 86-1067, og som fastsætter de generelle principper for udsendelse af andet end radiovirksomhed digitalt via jordfrekvenser (JORF af 29.12.2001, s. 21315), som ændret

— dekret nr. 2002-140 af 4. februar 2002, der er vedtaget med henblik på gennemførelse af artikel 33, 33-1, 33-2 og 71 i lov nr. 86-1067, og som fastsætter den ordning, der gælder for forskellige grupper for radiospredning og for tv, der udsendes via kabel eller via satellit (JORF af 6.2.2002, s. 2412), som ændret.

9 Disse investeringsforpligtelser skal for mindst to tredjedele af forpligtelserne på det audiovisuelle område og mindst tre fjerdedele af forpligtelserne på filmområdet anvendes til uafhængig produktion, idet begrebet uafhængig produktion skal forstås — som det blev bekræftet under retsmødet — som uafhængighed for producenten af værket i forhold til tv-spredningsorganet, der finansierer dette værk, og idet begrebet er defineret i henhold til kriterier om bl.a. producentens eller det pågældende spredningsorgans gensidige besiddelse af selskabskapital eller stemmerettigheder, og om dette organs andel i den pågældende producents seneste produktion.

10 Virksomheder med uafhængig produktion skal også kunne modtage CNC's støtteforanstaltninger for den audiovisuelle produktion, idet begrebet uafhængig producent er defineret på samme måde som på området for investeringsforpligtelser.

Sagens baggrund

11 Den 15. juli 1992 godkendte Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved beslutningen om statsstøtte N 7/92 (EFT C 203, s. 14) for en ubegrænset periode visse bestemmelser i den franske støtteordning for filmproduktion og produktion inden for den audiovisuelle sektor.

12 Ved beslutningen om statsstøtte N 3/98 af 3. juni 1998, som ændret den 29. juli 2008 (EUT C 279, s. 4), godkendte Kommissionen for en periode på to år en række ændringer til den automatiske støtteordning for filmproduktion. Den 7. august 1998 forlængede Kommissionen gyldigheden af denne godkendelse indtil den 3. juni 2004.

13 Ved skrivelse af 3. oktober 2001 indgav sagsøgeren, Télévision française 1 SA (TF1), to klager til Kommissionen vedrørende visse bestemmelser i den franske støtteordning for filmproduktion og produktion inden for den audiovisuelle sektor.

14 Ved skrivelse af 16. februar 2004 anmeldte de franske myndigheder den selektive støtteordning vedrørende film, der er af oversøisk interesse (N 95/2004). Kommissionen anmodede de franske myndigheder om supplerende oplysninger, og de franske myndigheder besvarede denne anmodning. De franske myndigheder fremsendte ligeledes til Kommissionen en meddelelse om gennemførelse af ordningen, som efterfølgende blev trukket tilbage i januar 2005.

15 Ved skrivelser af 13. og 27. april 2004 fremsendte CNC oplysninger om sagsøgerens klager til Kommissionen.

16 Ved skrivelse af 24. maj 2004 anmeldte de franske myndigheder samtlige støtteordninger for filmproduktion og produktion inden for den audiovisuelle sektor til Kommissionen og anmodede denne om midlertidigt at forlænge gyldigheden af de ordninger, der er omfattet af beslutningerne om statsstøtte N 7/92 og N 3/98, hvilket Kommissionen afslog. Ved skrivelse af 27. juli 2004 anmodede Kommissionen de franske myndigheder om at supplere deres anmeldelse, hvilket de har gjort ved adskillige skrivelser i 2004 og 2005. Den 14. december 2004 blev samtlige anmeldte støtteordninger registreret under nummer NN 84/2004.

17 Ved skrivelse af 22. december 2004 meddelte Kommissionen de franske myndigheder, at da de anmeldte støtteordninger allerede var blevet iværksat, betragtede Kommissionen dem som ulovlige som omhandlet i artikel 88, stk. 3, EF.

18 Ved skrivelse af 10. januar 2006 indgav sagsøgeren et supplement til sine klager af 3. oktober 2001.

19 Ved beslutning K(2006) 832 endelig af 22. marts 2006 vedrørende støtteforanstaltninger for filmproduktion og produktion inden for den audiovisuelle sektor i Frankrig (støtte NN 84/2004 og N 95/2004) — Frankrig, støtteordning for filmproduktion og produktion inden for den audiovisuelle sektor) (herefter »beslutningen«) besluttede Kommissionen ikke at rejse indsigelse mod de anmeldte foranstaltninger ved afslutningen af den indledende undersøgelsesfase i henhold til artikel 88, stk. 3, EF.

20 Den 14. december 2006 blev beslutningen offentliggjort i summarisk form i *Den Europæiske Unions Tidende* (EUT C 305, s. 12) med en henvisning til Kommissionens hjemmeside på internettet, hvor hele teksten til denne beslutning kan ses.

Beslutningen

21 Det fremgår af beslutningen, at den omfatter støtteordningen for filmproduktion og produktion inden for den audiovisuelle sektor, bl.a. de økonomiske støtteforanstaltninger, der er tildelt via CNC, og foranstaltningerne vedrørende investeringsforpligtelserne.

22 Hvad for det første angår de støtteforanstaltninger for filmproduktion og produktion inden for den audiovisuelle sektor, der er tildelt via CNC, beskriver Kommissionen denne som et offentligt administrativt organ med status som juridisk person og finansiel selvbestemmelsesret og underlagt det franske ministerium for kultur og kommunikation (beslutningens punkt II, nr. 20). Budgettet, der administreres af CNC, er inddelt i to afsnit: afsnittet »Audiovisuelle industrier« (omfattende støtte til programindustrien (COSIP)) og afsnittet »Filmindustrien« (beslutningens punkt II, nr. 21). Kommissionen anfører herefter, at CNC's budget finansieres med skattelignende afgifter, herunder den ovennævnte afgift (beslutningens punkt II, nr. 22). Kommissionen har henvist til, at ifølge artikel 302a KB i code général des impôts påhviler afgiften operatører, der er etableret i Frankrig for kommunikationstjenester, der modtages inden for Frankrigs europæiske område og i de oversøiske departementer, der i det forudgående år har planlagt en eller flere audiovisuelle værker eller biograffilm, der kan være omfattet af CNC's støtteforanstaltninger, og som i det væsentlige fastlægges i henhold til disse tv-spredningsorganers omsætning (beslutningens punkt II, nr. 23 og 24).

23 Hvad angår CNC's støtteforanstaltninger for filmproduktion og produktion inden for den audiovisuelle sektor, der er anfægtet i den foreliggende sag, beskriver Kommissionen i beslutningen foranstaltningerne med »støtte til produktion af spillefilm« (punkt II, nr. 29-95), »støtte til fremme af film i udlandet« (punkt II, nr. 121-126),

»støtte til film af kort varighed« (punkt II, nr. 127-149), »støtte til den audiovisuelle produktion« (punkt II, nr. 186-219) og til deres finansieringsform (punkt II, nr. 19-24).

24 Efter undersøgelsen i beslutningen af de nævnte foranstaltninger konkluderede Kommissionen, at visse af dem udgør statsstøtte som omhandlet i artikel 87, stk. 1, EF og er forenelige med fællesmarkedet efter artikel 87, stk. 3, litra d), EF, indtil udgangen af 2011, mens andre ikke kunne betragtes som statsstøtte som omhandlet i artikel 87, stk. 1, EF ifølge Kommissionens forordning (EF) nr. 69/2001 af 12. januar 2001 om anvendelse af artikel 87 [EF] og 88 [EF] på de minimis-støtte (EFT L 10, s. 30) (beslutningens punkt III, nr. 38-124, om »filmstøtte — støtte til produktion af spillefilm«, beslutningens punkt III, nr. 158-193, om »støtte til fremme af film i udlandet«, beslutningens punkt III, nr. 194-223 om »støtte til kortfilm«, beslutningens punkt III, nr. 257-331, om »støtte til den audiovisuelle produktion«). Hvad angår de foranstaltninger, der er fundet forenelige med fællesmarkedet i henhold til artikel 87, stk. 3, litra d), EF, har Kommissionen draget denne konklusion enten ved at anvende kriterierne, som er angivet i meddelelsen fra 2001, der er citeret ovenfor i præmis 3, eller ved at anvende disse kriterier analogt eller som relevant reference. Kommissionen har derfor besluttet ikke at gøre nogen indsigelser gældende mod støtten.

25 Hvad for det andet angår investeringsforpligtelserne (beslutningens punkt II, nr. 246-255) anfører Kommissionen, at disse med visse variationer i de nærmere bestemmelser er pålagt tv-spredningsorganerne, der udsender ukodet via jordfrekvenser analogt eller digitalt via kabel eller satellit, spredningsorganerne for betalings-tv, der udsender via jordfrekvenser analogt og de såkaldte »pay-per-view« spredningsorganer, der udsender via digitale jordfrekvenser.

26 Kommissionen angiver, at beløbet til investeringsforpligtelserne fastsættes som en procentdel af det pågældende tv-spredningsorgans omsætning i det forudgående år (beslutningens punkt II, nr. 250). Dette beløb varierer alt efter fremgangsmåden for udsendelsen af tv-tjenester og tv-spredningsorganets egenskaber (beslutningens punkt II, nr. 251-254). Kommissionen bemærker generelt, at den procentdel af omsætningen, der skal investeres i filmproduktionen, er højere, hvis programmeringen af tv-tjenesten er rettet mod biografen, og procentdelen er mindre, hvis denne programmering ikke hovedsageligt er rettet mod biografen (beslutningens punkt II, nr. 251).

27 Efter Kommissionens opfattelse indebærer disse investeringsforpligtelser ikke anvendelse af statsmidler og udgør således ikke statsstøtte som omhandlet i artikel 87 EF (beslutningens punkt III, nr. 390-398).

28 Kommissionen »beklager, at Frankrig har gennemført størstedelen af de foranstaltninger, der vurderes i denne beslutning, i strid med artikel 88, stk. 3, [EF]« i beslutningens punkt IV. Kommissionen erklærer herefter, at statsstøtteforanstaltningerne, der er anfægtet i den foreliggende sag, som er blevet anmeldt til Kommissionen, og som er genstand for beslutningen, er forenelige med fællesmarkedet indtil udgangen af 2011 i henhold til artikel 87, stk. 3, litra d), EF. I samme punkt er desuden præciseret følgende:

»Kommissionen insisterer på, at denne periode er indrømmet under hensyn til det tilsagn, der blev givet af de franske myndigheder, om »at foretage de tilpasninger, der eventuelt er nødvendige for at efterkomme udviklingen i reglerne på området for statsstøtte for filmproduktion og produktion inden for den audiovisuelle sektor efter den 30. juni 2007«. Kommissionen minder de franske myndigheder om, at de skal forelægge den en årlig beretning om gennemførelsen af de anmeldte foranstaltninger. Denne rapport skal være tilstrækkelig detaljeret til, at Kommissionen kan kontrollere, om disse foranstaltninger fordrejer konkurrencen på en måde, der strider mod den fælles interesse.«

Retsforhandlinger og parternes påstande

29 Sagsøgeren har anlagt denne sag ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 12. juli 2006.

30 Ved processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 4. oktober 2006 har Den Franske Republik fremsat begæring om tilladelse til at intervenere i denne sag til støtte for Kommissionens påstande. Ved kendelse af 14. november 2006 har formanden for Rettens Første Afdeling tilladt denne intervention. Intervenienten har indgivet sit skriftlige indlæg, og de øvrige parter har afgivet deres bemærkninger vedrørende dette inden for de fastsatte frister.

31 Da sammensætningen af Rettens afdelinger er blevet ændret, er den refererende dommer blevet tilknyttet Femte Afdeling, hvorfor sagen er blevet henvist til denne afdeling.

32 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Femte Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling. Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret spørgsmål fra Retten i retsmødet den 22. april 2010.

33 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Sagen antages til realitetsbehandling.

— Beslutningen annulleres.

— Der træffes afgørelse om sagens omkostninger efter gældende bestemmelser.

34 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises.

— Subsidiært frifindelse, da sagen er åbenbart ugrundet.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

35 Den Franske Republik har nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises.

— Subsidiært frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger

Retlige bemærkninger

36 Kommissionen har uden formelt at rejse formalitetsindsigelse i medfør af artikel 114 i Rettens procesreglement gjort gældende, at sagen ikke kan antages til realitetsbehandling, idet den mener, at sagsøgeren savner søgsmålskompetence.

Parternes argumenter

37 Kommissionen har nedlagt påstand om afvisning, eftersom sagsøgeren ikke er individuelt berørt af beslutningen. Da det sagsøgende selskab for det første rejser tvivl om denne beslutnings berettigelse, skal det ifølge retspraksis påvise sin særlige status ved at godtgøre, at dets stilling på markedet i væsentligt omfang er blevet påvirket og ikke kun dets stilling som konkurrent i forhold til den støttemodtagende virksomhed.

38 Det sagsøgende selskab skulle have gennemført en markedsanalyse for at fastslå de specifikke produkter eller de geografiske markeder, hvor sagsøgeren er i konkurrence med støttemodtagerne (generaladvokat Jacobs' forslag til afgørelse til Domstolens dom af 13.12.2005, sag C-78/03 P, Kommissionen mod Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, Sml. I, s. 10737, på s. 10741, punkt 117 og 118). Selskabet skulle således have godtgjort, at det ikke er omfattet af de i beslutningen omhandlede støtteforanstaltninger, og at dette handicap væsentligt påvirker dets konkurrencemæssige stilling.

39 I duplikken anfører Kommissionen, at sagsøgeren ikke har søgt at fastslå sin direkte og individuelle søgsmålsinteresse i relation til CNC's støtteforanstaltninger til produktionen. Kommissionen udleder heraf, at sagsøgeren stiltiende har erkendt, at sagen kun kan admitteres for så vidt angår investeringsforpligtelserne. Dette kan let

forklares ved, at sagsøgeren kan være omfattet af CNC's støtteforanstaltninger til produktionen. For så vidt angår filmproduktionen er sagsøgeren bl.a. omfattet af den automatiske støtte til produktion og distribution samt støtten til videoudgaven. For så vidt angår den audiovisuelle produktion er det sagsøgende selskab direkte omfattet af støtten fra COSIP gennem sine produktionsdatterselskaber, og det opnår indirekte støtte til programmerne, som kæden forfinansierer, hos de delegerede producenter. Kommissionen er af den opfattelse, at et annullationssøgsmål ifølge fast retspraksis kun kan antages til realitetsbehandling, i det omfang sagsøgeren har en retlig eksisterende og faktisk interesse i, at den anfægtede retsakt annulleres. Dette er imidlertid ikke tilfældet i den foreliggende sag, da det sagsøgende selskab — hvis Retten tager dets påstand til følge og annullerer beslutningen, for så vidt som den vedrører støtteforanstaltninger, der er blevet erklæret forenelige — er forhindret i at modtage den pågældende støtte og vil befinde sig i en mindre fordelagtig situation end den, der følger af beslutningen.

40 Hvad for det andet angår investeringsforpligtelserne burde det sagsøgende selskab ligeledes — for det tilfælde, at det antages, at Kommissionen har begået en fejl, da den fastslog, at der ikke var tale om statsmidler — godtgøre en væsentlig påvirkning af dets konkurrencemæssige stilling, da det ikke selv — endog ikke potentielt — er omfattet af de omhandlede foranstaltninger.

41 For det første minder Kommissionen om, at investeringsforpligtelserne med visse variationer i de nærmere bestemmelser pålægger tv-spredningsorganerne hvert år at anvende visse beløb til finansieringen af filmproduktion og produktion inden for den audiovisuelle sektor. Da disse forpligtelser påhviler alle tv-spredningsorganerne, skal sagsøgerens sag dermed ikke antages til realitetsbehandling, for så vidt som den tilsigter at fastslå, at denne foranstaltning ikke kan betegnes som støtte. I den forbindelse er sagsøgerens henvisning til den lovgivningsmæssige situation på det tidspunkt, hvor sagsøgeren indgav sine klager i 2001, uden betydning for undersøgelsen af, om sagen kan antages til realitetsbehandling, da lovligheden af en retsakt ifølge fast retspraksis skal bedømmes efter de faktiske og retlige omstændigheder på det tidspunkt, da retsakten blev vedtaget. Hvad desuden angår den af sagsøgeren påståede forskelsbehandling, der følger af, at kun visse tv-spredningsorganer, der udsender via digitale

jordfrekvenser, er berørt af investeringsforpligtelserne, hvilket indebærer en forskelsbehandling og implicit en påvirkning af sagsøgerens konkurrencemæssige stilling, har Kommissionen gjort gældende, at denne forskel er begrundet i objektive hensyn, der er forbundet med omsætningen. De tv-spredningsorganer, der behandles forskelligt, er desuden dem, der ikke eller kun i ringe omfang distribuerer audiovisuelle værker, hvorfor de ikke er i konkurrence med tv-spredningsorganer såsom sagsøgeren, hvor en væsentlig del af programmerne består af audiovisuelle værker.

42 Som svar på sagsøgerens argument har Kommissionen og Den Franske Republik for det andet gjort gældende, at de franske myndigheder i henhold til artikel 3, stk. 1, i Rådets direktiv 89/552/EØF af 3. oktober 1989 om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af tv-radiospredningsvirksomhed (EFT L 298, s. 23), som ændret, har valgt at fastsætte strengere bestemmelser end dem, der foreskrives i dette direktiv, og at beregne beløbet for investeringsforpligtelser efter tv-spredningsorganernes omsætning. I henhold til den franske lovgivning er alle de franske tv-spredningsorganer under alle omstændigheder underlagt investeringsforpligtelserne i samme udstrækning. Ifølge Kommissionen er den omstændighed, at sagsøgerens udgifter overstiger konkurrenternes udgifter i kraft af selskabets stilling på det franske marked for tv-radiospredningsvirksomhed og størrelsen af dets omsætning, ikke tilstrækkelig til at individualisere sagsøgeren, hvilket sagsøgeren tilsyneladende har anerkendt i replikken. Da sagsøgeren erkender, at foranstaltningen vil være til skade for en kreds af erhvervsdrivende, gør Kommissionen gældende, at hvis en række andre erhvervsdrivende befinder sig i den samme situation som sagsøgeren, viser dette, at sagsøgeren ikke befinder sig i en særlig situation, i modsætning til kravene i Domstolens dom af 15. juli 1963, Plaumann mod Kommissionen (sag 25/62, Sml. 1954-1964, s. 411, org.ref.: Rec. s. 197).

43 For det tredje bestrider Kommissionen og Den Franske Republik sagsøgerens påstand om, at CNC's støtteforanstaltninger og investeringsforpligtelserne er til fordel for store kommunikationskoncerner i stedet for at begunstige den uafhængige produktion. I medfør af den franske lovgivning skal alle tv-spredningsorganer investere to tredjedele af deres investeringsforpligtelser i uafhængig audiovisuelle produktion efter de samme kriterier. I praksis skal hovedparten af disse investeringer i form af opkøb og forudbetaling foretages til uafhængige producenter i enhver audiovisuel kommunikationskoncern. Selv hvis det forudsættes, at den franske ordning begunstiger disse kommunikationskoncerner, er sagsøgeren under alle omstændigheder ugunstigt stillet på samme måde som de øvrige tv-spredningsorganer, der er underlagt de samme forpligtelser. Den franske ordnings virkning på sagsøgeren er udelukkende forbundet med sagsøgerens konkurrencemæssige stilling, eftersom sagsøgeren gennem investeringsforpligtelser i den uafhængige produktion finansierer andre producenter af de audiovisuelle værker i et større omfang end dets konkurrenter — da sagsøgeren er det tv-spredningsorgan, der har den vigtigste omsætning — men altid på baggrund af et objektivt forhold, nemlig omsætningen.

44 For det tredje understreger Kommissionen med hensyn til retten til en effektiv domstolsprøvelse, at den skal følge gældende ret og den faste retspraksis, således som denne navnlig fremgår af Rettens dom af 13. september 2006, British Aggregates mod Kommissionen (sag T-210/02, Sml. II, s. 2789) (jf. også Domstolens dom af 25.7.2002, sag C-50/00 P, Unión de Pequeños Agricultores mod Rådet, Sml. I, s. 6677, præmis 40). Sagsøgeren kunne således i teorien nægte at efterkomme ordningens bindende investeringsforpligtelser og gøre gældende for den nationale retsinstans, at ordningen er uforenelig med fællesskabsretten, der i et sådant tilfælde for sin del som præjudicielt spørgsmål vil kunne forelægge Domstolen spørgsmålet om beslutningens gyldighed.

45 Den Franske Republik er enig i Kommissionens konklusion, hvorefter den af sagsøgeren anlagte sag må afvises, da selskabet ikke er individuelt berørt af beslutningen.

46 For det første anfører Den Franske Republik — som Kommissionen — at da sagsøgeren bestrider den materielle rigtighed af beslutningen, kan sagen i henhold til fast retspraksis kun antages til realitetsbehandling, hvis sagsøgeren godtgør, at selskabets konkurrencemæssige stilling er væsentlig påvirket af den pågældende foranstaltning. Den Franske Republik understreger desuden vedrørende sagsøgerens henvisning til generaladvokat Jacobs' forslag til afgørelse til dommen i sagen Kommissionen mod Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, nævnt ovenfor i præmis 38, at det er tilstrækkeligt at henvise til, at Domstolen i den dom bekræftede kravet om en væsentlig påvirkning af sagsøgerens konkurrencemæssige stilling. I den forbindelse har Den Franske Republik — på samme måde som Kommissionen — fremført, at sagsøgeren ikke alene kan påberåbe sig status som interesseret part som omhandlet i artikel 88, stk. 2, EF og kravet om et konkurrenceforhold, men at sagsøgeren skal godtgøre omfanget af risikoen for selskabets stilling på markedet. Endelig og i modsætning til sagsøgerens påstande vedtog Kommissionen beslutningen på foranledning af de franske myndigheders anmeldelse den 24. maj 2004 af samtlige støtteordninger for filmproduktion og produktion inden for den audiovisuelle sektor, og ikke som følge af sagsøgerens klage af 3. oktober 2001.

47 For det andet har sagsøgeren ikke godtgjort, at der er sket en væsentlig påvirkning af selskabets konkurrencemæssige stilling ved beslutningen. For det første som svar på sagsøgerens argument har Den Franske Republik — som Kommissionen — gjort gældende, at de franske myndigheder har valgt at beregne størrelsen af investeringsforpligtelserne efter tv-spredningsorganernes omsætning, og at den omstændighed, at sagsøgerens udgifter overstiger konkurrenternes udgifter i kraft af selskabets stilling på det franske marked for tv-radiospredningsvirksomhed og størrelsen af dets omsætning, ikke er tilstrækkelig til at individualisere sagsøgeren, hvilket sagsøgeren tilsyneladende synes at anerkende i replikken (jf. præmis 42 ovenfor).

48 Hvad for det andet angår sagsøgerens påstand om, at CNC's støtteforanstaltninger og investeringsforpligtelserne er til fordel for store kommunikationskoncerner i stedet for at begunstige uafhængig produktion, har Den Franske Republik tilføjet, at med hensyn til tredjedelen af investeringsforpligtelserne står det sagsøgeren frit for — ligesom de øvrige tv-spredningsorganer — at investere i en producent efter eget valg, bl.a.

i sine egne datterselskaber. Den Franske Republik har som eksempel fremlagt tallene for 2005 vedrørende sagsøgerens investeringer i filmproduktion og produktion inden for den audiovisuelle sektor.

49 For det tredje kan sagsøgeren inden for rammerne af sine investeringsforpligtelser for så vidt angår den uafhængige produktion besidde eksklusive rettigheder over en længere periode på 42 måneder, og ikke 18 måneder, som hævdet. Ud over disse forpligtelser har tv-spredningsorganer stadig den økonomiske kontrol over det værk, som de finansierer, da de har et stort manøvrerum såvel i produktionsleddet ved valget af finansieringsformer som tidspunktet for udnyttelsen for så vidt angår varigheden af rettighederne, tilbagekøb og udnyttelsen af forskellig støtte.

50 For det tredje er det sagsøgende selskab ikke under nogen omstændigheder i stand til at godtgøre, at dets konkurrencemæssige stilling i væsentligt omfang er blevet påvirket. Hvad for det første angår investeringsforpligtelserne i relation til filmproduktion og produktion inden for den audiovisuelle sektor er sagsøgeren afgiftspligtig deraf på samme måde som samtlige franske tv-spredningsorganer på baggrund af dets omsætning. For det andet har Den Franske Republik — i lighed med Kommissionen — sat spørgsmålstegn ved, om sagsøgeren, der er omfattet af støtteforanstaltningerne for filmproduktion og produktion inden for den audiovisuelle sektor, har en interesse i at opnå annullation af beslutningen, hvorved støtten erklæres forenelig (jf. præmis 39 ovenfor).

51 Sagsøgeren har gjort gældende, at selskabet er direkte og individuelt berørt af beslutningen. Vedrørende sagsøgerens direkte interesse i at anlægge et søgsmål til prøvelse af beslutningen hævder sagsøgeren, at enhver virksomhed, der konkurrerer med den virksomhed, der har modtaget en støtte, har en interesse i at opnå annullation af Kommissionens beslutning, hvorved støtten erklæres forenelig med fællesmarkedet, da en sådan annullation medfører en ny undersøgelse af støttens forenelighed. Desuden er den pågældende støtte allerede ydet, således at beslutningen opretholder en

støtte, hvis ophævelse sagsøgeren har anmodet om siden 2001. Sagsøgeren har i replikken fremhævet, at denne direkte interesse ikke er anfægtet af Kommissionen.

52 Ifølge fast retspraksis har sagsøgeren desuden en individuel interesse, når det er godtgjort, at selskabets stilling på markedet er berørt af de støtteforanstaltninger, der er genstand for beslutningen. Sagsøgeren har for det første anført, at de to betingelser, som er blevet opstillet af Kommissionen i svarskriftet, er mere vidtgående end de i retspraksis opstillede betingelser. Hvad for det første angår betingelsen om den omstændighed, at sagsøgeren ikke har modtaget støtte som omhandlet i beslutningen, har det sagsøgende selskab gjort gældende, at det har søgsmålskompetence, da det er en interesseret part som omhandlet i artikel 88, stk. 2, EF og artikel 1, litra h), i Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22. marts 1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af artikel [88 EF] (EFT L 83, s. 1). Når stævningen er støttet på anbringender, der angår beslutningens retmæssighed, skal sagsøgeren godtgøre, at der foreligger en særlig situation, der kan udledes af påvirkningen af dets konkurrencemæssige stilling, og efter omstændighederne af dets intervention i den indledende procedure. Et hvilket som helst andet resultat ville svare til, at man ser bort fra, at en tilsyneladende generel støtteforanstaltning i virkeligheden kun kan begunstige visse erhvervsdrivende eller bestemte aktiviteter, selv om den i teorien kan indrømmes alle.

53 Sagsøgeren har for det andet anført, at i det foreliggende tilfælde er selskabets konkurrencemæssige situation påvirket på det frie marked for tv-radiospredningsvirksomhed og på markedet for opkøb af senderettigheder og audiovisuelt indhold. Beslutningen opretholder således et system med obligatoriske bidrag til fremme af den audiovisuelle produktion, idet den dels fastslår, at investeringsforpligtelserne ikke udgør statsstøtte, dels at CNC's støtteforanstaltninger er støtte, der er forenelig med fællesmarkedet. Disse problemer er årsagen til sagsøgerens klager.

54 For det første medfører de påtalte støtteforanstaltninger, der er gengivet i beslutningen, konkurrencemæssige ulemper, idet de begrænser sagsøgerens muligheder for at udvikle sin produktion for så vidt angår to tredjedele af udgifterne til investeringsforpligtelser og bidrager til at begunstige sagsøgerens konkurrenters kommunikationskoncerner. Hvad angår den af det sagsøgende selskab påståede økonomiske kontrol med de programmer, det finansierer, gør det som svar til Den Franske Republik gældende, at disse investeringsforpligtelser er af et sådant omfang, at de faktisk er bestemmende for anvendelsen af dets samlede investeringskapacitet.

55 For det andet, således som sagsøgeren udførligt har forklaret i sine klager, ender den franske støtteordning for filmproduktion og produktion inden for den audiovisuelle sektor i kraft af betalingen af afgiften, der finansierer COSIP, og støtten, der ydes af COSIP til uafhængige producenter, således med at bidrage til finansieringen af sagsøgerens egne konkurrenter. Under henvisning til definitionen på »uafhængig producent« i den franske lovgivning kontrolleres et antal af disse producenter af sagsøgerens konkurrenter, og et betydeligt antal producenter varetages af store kommunikationskoncerner, der enten udøver tv-spredningsvirksomhed (kabel, satellit, digitale jordfrekvenser, internetfjernsyn), er aktive i den audiovisuelle produktion eller forener de to typer virksomhed.

56 I denne henseende har sagsøgeren bestridt de af Den Franske Republik fremførte talmæssige oplysninger for 2005. Blandt de 26 producenter, der betegnes som uafhængige i henhold til den franske lovgivning, og med hvem sagsøgeren skulle have indgået kontrakt i 2005, er kun ni af disse producenter reelt uafhængige af ethvert tv-spredningsorgan. Blandt de resterende sytten er otte datterselskaber til audiovisuelle koncerner, og ni er virksomheder, der er integreret i industrigrupper, der tildeler dem en væsentlig økonomisk vægt, og som hovedsageligt forener egenskaberne som producent og distributør. Sagsøgeren anfører, at disse sytten handelspartnere for størstedelens vedkommende er vigtige og økonomiske stærke virksomheder, der ikke opfylder definitionen »uafhængig producent« som omhandlet i betragtning 23 i direktiv 89/552. Sagsøgeren understreger, at det er tilstrækkeligt at fastslå, at i klassificeringen

af producenter af fiktion under aftenernes første del i 2005 er den største støttemodtager i henhold til den franske lovgivning vedrørende støtteforanstaltninger for produktion og investeringsforpligtelser, i kraft af sine fem datterselskaber, en koncern. Denne klassificering viser også, at blandt de ti største producenter i 2005 er der ingen egentlig uafhængig producent efter direktiv 89/552's ordlyd og formål.

57 For det tredje kan disse store kommunikationskoncerner udnytte støtteordningen uden at have behøvet deltage i finansieringen. Ud over støtten fra COSIP via deres integrerede producenter kan de besidde rettigheder, der er tidsmæssigt ubegrænsede, til koproduktion af de producerede programmer, som de efterfølgende kan videresælge bl.a. til sagsøgeren. Disse store koncerner er derfor i vidt omfang begunstiget i udarbejdelsen af kataloger over programmer og i distributionen af programmer på andre platforme, navnlig via digitale jordfrekvenser, via satellit, internet og 3G-telefoni. Koncerner, der allerede er oprettet på denne baggrund af disse kataloger, udsender herefter via digitale jordfrekvenser i direkte konkurrence med sagsøgeren.

58 Tv-spredningsorganerne kan derimod i praksis ikke udarbejde kataloger over rettigheder, da de ikke kan besidde andele i koproduktion af audiovisuelle værker, der finansieres i overensstemmelse med deres investeringsforpligtelser til virksomheder med uafhængig produktion, da disse udgør to tredjedele af deres udgifter i henhold til investeringsforpligtelserne. De kan alene erhverve »antenneandele«, dvs. senderettigheder til disse programmer, der er begrænset til et vist antal visninger i en begrænset periode.

59 Stillet over for disse konkurrerende kommunikationskoncerners konstante pres var sagsøgeren og de øvrige tv-spredningsorganer — efter udløbet af deres

senderettigheder, hvis eksklusive løbetid er begrænset til 18 måneder — desuden kommercielt nødsaget til at købe de audiovisuelle værker, de har finansieret. Da de franske tv-stationers betydningsfulde serier fortsat er produceret på en løbetid, der går ud over den oprindelige løbetid for de første episoders senderettigheder, er købet af disse rettigheder således nødvendigt for at undgå, at disse episoder bliver sendt på konkurrerende tv-stationer. Som svar på den Den Franske Republiks argument, hvorefter tv-spredningsorganernes har et stort manøvrerum på stadiet for udnyttelsen af programmerne og varigheden af senderettighederne, hævder sagsøgeren, at denne varighed og antallet af tilladte visninger under denne varighed er strengt begrænsede af den franske lovgivning.

60 For det fjerde har sagsøgeren i replikken tilføjet, at i henhold til den franske lovgivning er størrelsen af investeringsforpligtelserne beregnet på baggrund af omsætningen og ikke efter tv-stationens programbudget som omhandlet i artikel 5 i direktiv 89/552. Sagsøgerens udgifter overstiger derfor i vidt omfang sagsøgerens konkurrenters udgifter, navnlig France 2, France 3 og M6, til skade for friheden til budgetanvendelse og valget med hensyn til programsætning, hvilket bidrager til at individualisere sagsøgeren i forhold til selskabets konkurrenter. Sagsøgeren har endvidere anført, at bidraget til udviklingen af produktionen af audiovisuelle værker på datoen for indgivelsen af sagsøgerens klage i 2001 kun vedrørte tv-spredningsorganerne, der udsender ukodet via jordfrekvenser analogt, dvs. sagsøgeren, de to offentlige tv-stationer og M6, da de øvrige aktive kommunikationskoncerner i Frankrig, der ikke anvender denne type kanaler, undgår disse forpligtelser. Selv om lovgivningen gradvist har udviklet sig for at pålægge de øvrige tv-spredningsorganer de samme forpligtelser, har de pålagte forpligtelser ikke været lige så strenge og de investerede beløb ikke nær så store som dem, der er pålagt sagsøgeren. Den omstændighed, at beslutningen også kan påvirke andre erhvervsdrivende, og at den kan forårsage omfattende skade, udgør under alle omstændigheder endnu en grund til at realitetsbehandle sagen.

61 Hvad for det femte angår den direkte og indirekte fortjeneste, som det sagsøgende selskab har udledt af støtteordningen til den audiovisuelle produktion, bestrider det Den Franske Republiks påstande. Sagsøgeren har i denne henseende gjort gældende, at selskabet ikke indirekte er begunstiget af CNC's støtteforanstaltninger. Dels tilfalder CNC's økonomiske støtte til en given produktion udelukkende producenten, idet det bl.a. er producentens konto, som er åbnet hos CNC, der krediteres, og ved at gøre det muligt automatisk at skabe ny støtte. Derimod letter det ikke investeringsforpligtelsesbyrden for tv-spredningsorganerne. Den økonomiske støtte til de producenter, der ikke er sagsøgerens datterselskaber, tilfører derfor ikke sagsøgeren en fordel. Dels vil CNC's ydelse af støtte, der er baseret på de økonomiske forpligtelser for tv-spredningsorganer, såsom sagsøgeren, med minimum 25 % af overslagsbeløbet for produktionen, på ingen måde begrænse de forskriftsmæssige forpligtelser eller lette byrderne for dette organ. Sagsøgeren har desuden betegnet den fortjeneste, der er modtaget direkte via selskabets datterselskaber fra støtteordningen for den audiovisuelle produktion, som marginal. Kun en tredjedel af investeringsforpligtelserne kan eventuelt være udført sammen med dets produktionsdatterselskaber, hvoraf kun et lille antal fremstillede et oplag af programmer, og alene to i 2005 modtog CNC's økonomiske støtte, der var væsentligt lavere end den afgift, som sagsøgeren skullet betale samme år.

62 For det tredje har det sagsøgende selskab gjort gældende, at dets særlige status som omhandlet i dommen i sagen Plaumann mod Kommissionen, nævnt i præmis 42 ovenfor, ifølge retspraksis ikke udelukkende en følge af, at dets konkurrencemæssige stilling på markedet er væsentlig påvirket (Rettens dom af 10.5.2006, sag T-395/04, Air One mod Kommissionen, Sml. II, s. 1343, præmis 32). Desuden bemærker sagsøgeren, at generaladvokat Jacobs i sit forslag til afgørelse i sagen Kommissionen mod Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, nævnt i præmis 38 ovenfor, i punkt 141 og 142 klart taler til fordel for en anvendelse af kriteriet om at være individuelt berørt, som ikke længere udelukkende er afgrænset til denne påvirkning. Der kan tages hensyn til andre betragtninger, som f.eks. at sagsøgerens klager fra 2001 og supplementet

til klagerne i januar 2006 i modsætning til Den Franske Republiks påstande ligger til grund for beslutningen. Kommissionen bestrider ikke dette, og beslutningen henviser desuden til klagen og besvarer den direkte.

63 For det fjerde fører en alt for restriktiv fortolkning af begrebet individuel søgsmålsinteresse, således som det er blevet anført af Kommissionen, til, at sagsøgeren berøves sin ret til effektiv retsbeskyttelse. Såfremt sagsøgeren ikke kan anlægge sag ved Retten, vil selskabet være frataget muligheden for at fremsætte realitetsindsigelser om investeringsforpligtelsernes karakter af statsstøtte.

Rettens bemærkninger

64 I henhold til artikel 230, stk. 4, EF kan enhver fysisk eller juridisk person indbringe klage over beslutninger, der retter sig til ham, samt over beslutninger, som, skønt de er udfærdiget i form af en forordning eller en beslutning rettet til en anden person, dog berører ham umiddelbart og individuelt.

65 Da beslutningen i det foreliggende tilfælde er rettet til Den Franske Republik, skal det undersøges, om den berører sagsøgeren umiddelbart og individuelt.

66 Hvad angår betingelsen om, at sagsøgeren skal være individuelt berørt, følger det af fast retspraksis, at andre personer end en beslutnings adressat kun kan gøre gældende, at de berøres individuelt, hvis beslutningen rammer dem på grund af visse egenskaber, som er særlige for dem, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller dem fra alle andre og derfor individualiserer dem på lignende måde som adressaten (Domstolens dom i sagen Plaumann mod Kommissionen, nævnt i præmis 42

ovenfor, præmis 223, dom af 19.5.1993, sag C-198/91, Cook mod Kommissionen, Sml. I, s. 2487, præmis 20, og af 15.6.1993, sag C-225/91, Matra mod Kommissionen, Sml. I, s. 3203, præmis 14, dommen i sagen Kommissionen mod Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, nævnt i præmis 38 ovenfor, præmis 33, og dom af 22.12.2008, sag C-487/06 P, British Aggregates mod Kommissionen, Sml. I, s. 10505, præmis 26).

67 Det tilkommer således Retten at efterprøve, om sagsøgeren i det foreliggende tilfælde kan betragtes som individuelt berørt af beslutningen.

68 I den foreliggende sag har sagsøgeren nedlagt påstand for Retten om annullation af en beslutning, der er truffet efter afslutningen af den indledende undersøgelsesprocedure i artikel 88, stk. 3, EF.

69 Det skal i den sammenhæng bemærkes, at der i forbindelse med proceduren i henhold til artikel 88 EF for kontrol med statsstøtte skal sondres mellem på den ene side den indledende fase af undersøgelsen af støtteforanstaltninger i medfør af artikel 88, stk. 3, EF — der alene har til formål at gøre det muligt for Kommissionen at danne sig en første opfattelse af, om den pågældende støtte helt eller delvis er forenelig med fællesmarkedet — og på den anden side undersøgelsesfasen i henhold til artikel 88, stk. 2, EF. Først i denne undersøgelsesfase, som skal give Kommissionen mulighed for at opnå fuldstændige oplysninger om alle sagens momenter, er Kommissionen i henhold til traktaten forpligtet til at give de berørte adgang til at fremsætte deres bemærkninger (dommen i sagen Cook mod Kommissionen, nævnt i præmis 66 ovenfor, præmis 22, dommen i sagen Matra mod Kommissionen, nævnt i præmis 66 ovenfor, præmis 16, dommen i sagen Kommissionen mod Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, nævnt i præmis 38 ovenfor, præmis 34, og dommen af 22.12.2008 i sagen British Aggregates mod Kommissionen, nævnt i præmis 66 ovenfor, præmis 27).

70 Når Kommissionen uden at indlede den formelle undersøgelsesprocedure i henhold til artikel 88, stk. 2, EF ved en beslutning truffet i medfør af artikel 88, stk. 3, EF fastslår,

at en støtte er forenelig med fællesmarkedet, kan de berørte parter, der er indrømmet disse processuelle garantier, kun opnå, at de respekteres, hvis de har adgang til at indbringe Kommissionens beslutning for Fællesskabets retsinstanser. Fællesskabets retsinstanser må derfor realitetsbehandle et annullationssøgsmål vedrørende en sådan beslutning, som er anlagt af en interesseret part i den forstand, hvori dette udtryk anvendes i artikel 88, stk. 2, EF, når denne med søgsmålet ønsker at beskytte de processuelle rettigheder, der tilkommer ham ifølge denne bestemmelse (dommen i sagen Kommissionen mod Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, nævnt i præmis 38 ovenfor, præmis 35 og den deri nævnte retspraksis, og dommen af 22.12.2008 i sagen British Aggregates mod Kommissionen, nævnt i præmis 66 ovenfor, præmis 28).

71 Domstolen har haft anledning til at præcisere, at sådanne interesserede parter i henhold til artikel 88, stk. 2, EF er de personer, virksomheder eller sammenslutninger, hvis interesser måtte være berørt af den tildelte støtte, dvs. navnlig konkurrerende virksomheder til støttemodtagerne og erhvervsorganisationer (dommen i sagen Kommissionen mod Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, nævnt i præmis 38 ovenfor, præmis 36 og den deri nævnte retspraksis, og dommen af 22.12.2008 i sagen British Aggregates mod Kommissionen, nævnt i præmis 66 ovenfor, præmis 29).

72 Hvis sagsøgeren derimod anfægter berettigelsen af beslutningen og vurderingen af støtten som sådan, er den omstændighed alene, at sagsøgeren kan anses for »interesseret part« i artikel 88, stk. 2, EF's forstand, ikke tilstrækkeligt til at realitetsbehandle sagen. Det må i så fald godtgøres, at sagsøgeren har en særlig stilling som omhandlet i Domstolens praksis siden dommen i sagen Plaumann mod Kommissionen. Dette vil bl.a. være gældende i det tilfælde, hvor sagsøgerens stilling på markedet i væsentligt omfang påvirkes af den støtteforanstaltning, som den pågældende beslutning vedrører (dommen i sagen Kommissionen mod Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, nævnt i præmis 38 ovenfor, præmis 37, og dommen af 22.12.2008 i sagen British Aggregates mod Kommissionen, nævnt i præmis 66 ovenfor, præmis 30; jf. også i denne retning Domstolens dom af 28.1.1986, sag 169/84, Cofaz m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 391, præmis 22-25).

73 I det foreliggende tilfælde skal det indledningsvis anføres, at beslutningens karakter af generel retsakt, der er en følge af, at den bl.a. har til formål at tillade støtteordninger, der finder anvendelse på en kategori af erhvervsdrivende, der er defineret på generel og abstrakt måde, ikke udgør en hindring for anvendelsen af den ovennævnte retspraksis (jf. i denne retning dommen af 22.12.2008 i sagen British Aggregates mod Kommissionen, nævnt i præmis 66 ovenfor, præmis 31).

74 Det bemærkes desuden, at sagsøgeren til støtte for sine påstande har fremført tre anbringender. Det første anbringende vedrører tilsidesættelse af begrundelsespligten. Det andet anbringende vedrører en tilsidesættelse af artikel 87, stk. 1, EF. Det tredje anbringende vedrører tilsidesættelse af artikel 87, stk. 3, litra d), EF.

75 Det må fastslås, at ingen af disse annullationsanbringender tilsigter at fastslå, at de pågældende støtteforanstaltninger har forårsaget alvorlige problemer på grund af deres kvalifikation som statsstøtte eller konstateringen af deres forenelighed med fællesmarkedet, og at Kommissionen på grund af disse vanskeligheder var forpligtet til at indlede en formel procedure. Sagsøgeren har ikke anfægtet Kommissionens afslag på at indlede en formel undersøgelsesprocedure i henhold til artikel 88, stk. 2, EF, og sagsøgeren påberåber sig ikke en tilsidesættelse af de processuelle rettigheder i henhold til denne bestemmelse, men ønsker annullation af beslutningen med hensyn til realiteten, således som selskabet bekræftede under retsmødet som svar på et spørgsmål fra Retten, hvilket er tilført retsbogen.

76 Da den foreliggende sag således ikke har til formål at beskytte sagsøgerens proceduremæssige rettigheder, er den omstændighed alene, at sagsøgeren kan betragtes som interesseret part som omhandlet i artikel 88, stk. 2, EF, ikke tilstrækkeligt til at realitetsbehandle sagen. Det sagsøgende selskab må derfor godtgøre, at det har en særlig stilling som omhandlet i praksis siden dommen i sagen Plaumann mod Kommissionen, nævnt ovenfor præmis 42, bl.a. fordi dets stilling på markedet er påvirket væsentligt af de støtteforanstaltninger, der er genstand for beslutningen.

77 I denne henseende bemærkes, at en virksomhed ikke udelukkende kan påberåbe sig sin egenskab af konkurrent til den støttemodtagende virksomhed, men endvidere skal godtgøre omfanget af risikoen for dens stilling på markedet (Domstolens dom af 23.5.2000, sag C-106/98 P, Comité d'entreprise de la Société française de production m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 3659, præmis 40 og 41, og af 22.11.2007, sag C-525/04 P, Spanien mod Lenzing, Sml. I, s. 9947, præmis 33, samt Rettens dom af 27.9.2006, sag T-117/04, Werkgroep Commerciële Jachthavens Zuidelijke Randmeren m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 3861, præmis 53).

78 Som sagsøgeren har bekræftet under retsmødet som svar på et spørgsmål fra Retten, skal påvirkningen af selskabets konkurrencemæssige stilling i det foreliggende tilfælde undersøges i forhold til støttemodtagerne. Da de pågældende foranstaltninger vedrører støtte til filmproduktion og produktion inden for den audiovisuelle sektor, kan det lægges til grund, at støtten begunstiger erhvervsdrivende, der har produktionsvirksomhed inden for filmproduktion og produktion inden for den audiovisuelle sektor eller i det mindste et af disse områder alt efter de omhandlede foranstaltninger. Det er endvidere ubestridt, at sagsøgeren, der er et tv-spredningsorgan, også virker inden for produktion af programmer og dermed også kan være begunstiget af de pågældende støtteforanstaltninger.

79 Det sagsøgende selskab betragter de andre tv-spredningsorganer og de store audiovisuelle kommunikationskoncerner som erhvervsdrivende, som dets konkurrencemæssige stilling påvirkes af. Sagsøgeren har desuden anført, at selskabets stilling er påvirket på det frie marked for tv-radiospredningsvirksomhed og på markedet for opkøb af senderettigheder og audiovisuelt indhold.

80 Det skal imidlertid fastslås, at sagsøgeren ikke konkret eller præcist har godtgjort, på hvilken måde selskabets konkurrencemæssige stilling er væsentligt påvirket, bl.a. på disse to markeder i forhold til dets konkurrenter, der er tv-spredningsorganer og de store audiovisuelle kommunikationskoncerner, der er begunstiget af de pågældende foranstaltninger.

81 For det første har sagsøgeren ikke fremført noget forhold, der gør det muligt at fastslå, at selskabets konkurrencemæssige stilling er væsentligt påvirket i forhold til de øvrige tv-spredningsorganer både med hensyn til de anfægtede investeringsforpligtelser og CNC's støtteforanstaltninger.

82 Hvad for det første angår investeringsforpligtelserne skal det først fastslås, at sagsøgeren ikke har fremført noget argument til støtte for, at de øvrige tv-spredningsorganer — der kan begunstiges af disse foranstaltninger for deres eventuelle produktionsvirksomhed — er underlagt andre betingelser end dem, sagsøgeren er pålagt for at modtage støtte, og som kan medføre en væsentlig påvirkning af sagsøgerens konkurrencemæssige stilling.

83 For det andet gør sagsøgeren gældende, at selskabets udgifter i tilknytning til investeringsforpligtelserne i vidt omfang overstiger sagsøgerens konkurrenters udgifter, navnlig France 2, France 3 og M6, til skade for friheden til budgetanvendelse og valget med hensyn til programsætning, hvilket bidrager til at individualisere sagsøgeren i forhold til selskabets konkurrenter. Som sagsøgeren har bekræftet under retsmødet som svar på et spørgsmål fra Retten, var tv-spredningsorganerne, som sagsøgeren konkurrerer med, imidlertid i kraft af de foranstaltninger, der er genstand for beslutningen, også underlagt investeringsforpligtelserne. Endvidere skal det bemærkes, at størrelsen af disse forpligtelser fastsættes som en procentdel af det pågældende tv-spredningsorgans omsætning i det foregående år (jf. præmis 26 ovenfor). Den omstændighed, at de konkurrenter, sagsøgeren har nævnt, i henhold til den franske lovgivning er underlagt investeringsforpligtelserne i samme omfang som sagsøgeren, på grund af den samme procentdel af deres omsætning, fører følgelig til den konklusion — i lighed med det, som Kommissionen og Den Franske Republik har konkluderet — at selv om det kan konstateres, at sagsøgerens udgifter overskrider de nævnte konkurrenters udgifter, er dette blot en følge af, at selskabets omsætning er større end deres. Sagsøgeren kan derfor ikke påberåbe sig den nævnte omstændighed til støtte for, at selskabet har en særlig stilling som omhandlet i praksis siden dommen i sagen Plaumann mod Kommissionen, nævnt i præmis 42 ovenfor. Desuden har sagsøgeren ikke påvist noget forhold, der viser, at selskabets konkurrencemæssige stilling var

væsentlig påvirket på datoen for vedtagelsen af beslutningen som følge af anvendelsen af en procentdel, der var særlig i forhold til de øvrige tv-spredningsorganer.

84 I modsætning til det af sagsøgeren anførte, giver den omstændighed, at investeringsforpligtelsernes størrelse er beregnet på grundlag af tv-spredningsorganernes omsætning og ikke efter tv-stationens programbudget som omhandlet i artikel 5 i direktiv 89/552, for det tredje ikke grundlag for at fastslå, at sagsøgeren skulle have en særlig status. Sagsøgeren har således for det første ikke godtgjort, på hvilken måde denne beregningsmetode stiller selskabet i en anden situation end den, som dets konkurrenter, tv-spredningsorganerne, befinder sig i, da sagsøgeren desuden har fremhævet, at de øvrige tv-spredningsorganer kan befinde sig i en situation som sagsøgerens. For det andet tilkommer det ikke Retten i den foreliggende sag at undersøge den franske lovgivning i forhold til direktiv 89/552.

85 Hvad for det fjerde angår forpligtelsen til at anvende mindst to tredjedele af udgifterne i medfør af investeringsforpligtelserne i relation til den audiovisuelle produktion og mindst tre fjerdedele af udgifterne i henhold til investeringsforpligtelserne i relation til filmproduktion til udvikling af den uafhængige produktion (jf. præmis 9 ovenfor), skal det bemærkes, at definitionen af »uafhængig produktion« i den franske lovgivning bl.a. indebærer, at producenten er uafhængig af det tv-spredningsorgan, der er kommanditist til det pågældende værk (beslutningens punkt II, nr. 249), hvilket parterne har bekræftet under retsmødet. Selv om en lignende bestemmelse — som sagsøgeren gør gældende — dermed kan begrænse selskabets muligheder for at udvikle dets produktion, skal det fastslås, at sagsøgeren ikke har angivet, på hvilken måde selskabets situation adskiller sig fra den situation, de øvrige tv-spredningsorganer, som sagsøgeren konkurrerer med, befinder sig i.

86 Det følger følgelig heraf, at det sagsøgende selskab ikke for så vidt angår investeringsforpligtelserne har godtgjort, at dets konkurrencemæssige stilling er væsentligt påvirket i forhold til de øvrige tv-spredningsorganers situation.

87 For så vidt angår CNC's støtteforanstaltninger, der er anfægtet i denne sag, har sagsøgeren ikke fremført nogen anbringender til støtte for, at selskabet skulle befinde sig i en særlig situation i forhold til de øvrige tv-spredningsorganer. For fuldstændighedens skyld skal det bemærkes, at en producents forpligtelse til at råde over et tv-spredningsorgans midler med henblik på at modtage disse støtteforanstaltninger og betingelsen om denne producents uafhængighed i forhold til tv-spredningsorganet, der yder finansieringen, påhviler sagsøgeren og de øvrige tv-spredningsorganer på samme måde, hvilket sagsøgeren ikke har bestridt.

88 Hvad angår finansieringen af CNC's støtteforanstaltninger, navnlig tv-spredningsorganernes indbetaling af den omhandlede afgift, har sagsøgeren under retsmødet og som svar på et spørgsmål fra Retten bekræftet, at selskabets konkurrenter, tv-spredningsorganerne, er underlagt afgiften. Det skal imidlertid fastslås, at afgiften beregnes på grundlag af tv-spredningsorganernes omsætning, og at det beløb, der skal betales, fastsættes som en procentdel af denne omsætning. Sagsøgeren kan derfor ikke anses for individualiseret i forhold til de øvrige tv-spredningsorganer, som sagsøgeren befinder sig i et konkurrenceforhold med.

89 Det skal derfor fastslås, at det sagsøgende selskab ikke har godtgjort, at dets konkurrencemæssige stilling er væsentligt påvirket i forhold til de øvrige tv-spredningsorganer for så vidt angår CNC's støtteforanstaltninger.

90 Hvad for det andet angår det sagsøgende selskabs påstand om, at dets konkurrencemæssige stilling er påvirket i forhold til de store audiovisuelle kommunikationskoncerner, skal det bemærkes, at sagsøgeren ikke præcist definerer disse grupper, og at selskabet ikke tilstrækkeligt præcist har angivet, i hvilket konkurrenceforhold det befinder sig i forhold til disse kommunikationskoncerner.

91 Det skal bemærkes, at sagsøgerens konkurrencemæssige stilling skal undersøges i forhold til den situation, som modtagerne af de pågældende foranstaltninger befinder sig i. Det følger heraf, at de store audiovisuelle kommunikationskoncerner, som sagsøgeren henviser til, i det mindste må have virksomhed inden for programproduktion. For så vidt som det antages, at disse koncerner også virker inden for tv-radiospredningsvirksomhed, må det konstateres, at sagsøgeren ingenlunde præciserer, på hvilken måde deres situation adskiller sig fra den situation — der er behandlet i præmis 81-89 ovenfor — som tv-spredningsorganerne, der udøver lignende virksomhed, befinder sig i.

92 På disse betingelser skal det bemærkes, at sagsøgerens henvisning til påvirkningen af selskabets konkurrencemæssige stilling i forhold til de store audiovisuelle kommunikationskoncerner ikke er tilstrækkelig detaljeret og underbygget til at fastslå, at sagsøgeren er individuelt berørt. I den forbindelse skal der mindes om, at det ikke tilkommer Retten at anlægge hypoteser vedrørende det ræsonnement og de præcise betragtninger af faktisk og retlig karakter, som kan lægges til grund for anfægtelserne i sagen (Rettens kendelse af 19.5.2008, sag T-144/04, TF1 mod Kommissionen, Sml. II, s. 761, præmis 57).

93 Under henvisning til det anførte i det hele må det konkluderes, at sagsøgeren ikke i tilstrækkelig grad har ført bevis for, at selskabets konkurrencemæssige stilling er væsentligt påvirket, og at det ikke kan betragtes som individuelt berørt af beslutningen. Sagsøgeren er følgelig ikke søgsmålsberettiget.

94 Denne konklusion ændres ikke af det sagsøgende selskabs argument om, at det, såfremt nærværende søgsmål afvises, ikke har nogen mulighed for at anfægte beslutningen. Det bemærkes, at betingelserne for, at et søgsmål kan antages til realitetsbehandling, i henhold til Domstolens faste praksis ikke kan lades ude af betragtning på grund af sagsøgerens fortolkning af retten til en effektiv retsbeskyttelse. Domstolen har således, hvad konkret angår området for dette søgsmåls genstand, præciseret, at en borger, som ikke er umiddelbart og individuelt berørt af en kommissionsbeslutning om statsstøtte, og hvis interesser dermed ikke er påvirket af den statslige foranstaltning, der ligger til grund for denne beslutning, ikke kan påberåbe sig retten til retsbeskyttelse over for en sådan beslutning (jf. Domstolens dom af 22.11.2007, sag C-260/05 P, Sniace mod Kommissionen, Sml. I, s. 10005, præmis 64 og 65 og den deri nævnte retspraksis). Det følger af de ovenfor beskrevne forhold, at en af de to betingelser netop ikke er opfyldt i det foreliggende tilfælde, da sagsøgeren ikke har fastslået, at selskabet er individuelt berørt af beslutningen. Heraf følger, at sagsøgeren ikke med føje kan hævde, at den omstændighed, at den foreliggende sag afvises, skader selskabets ret til en effektiv retsbeskyttelse.

95 Det følger af samtlige de anførte betragtninger, at sagen må afvises fra realitetsbehandling.

Sagens omkostninger

96 Ifølge procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgeren har tabt sagen, bør selskabet i overensstemmelse med Kommissionens påstande pålægges at bære sine egne omkostninger og betale Kommissionens omkostninger.

97 Ifølge procesreglementets artikel 87, stk. 4, første afsnit, bærer de medlemsstater, der er indtrådt i en sag, deres egne omkostninger. Den Franske Republik bærer følgelig sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Femte Afdeling):

1) Sagen afvises.

2) Télévision française 1 SA (TF1) bærer sine egne omkostninger og betaler Europa-Kommissionens omkostninger.

3) Den Franske Republik bærer sine egne omkostninger.

Vilaras Prek Ciucă

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 13. september 2010.

Underskrifter